

ARNOŠT VAŠÍČEK

STRÁŽCE DUŠÍ

MYSTERY
FILM

MYSTERY
FILM

ARNOŠT VAŠÍČEK

STRÁŽCE DUŠÍ

MYSTERY FILM

Ostrava 2005

Arnošt Vašíček – Strážce duší

Vydání první

Copyright © Arnošt Vašíček

Veškerá práva vyhrazena. (All rights reserved.)

Tato kniha ani jakákoli její část včetně fotografií nesmí být publikovány, kopírovány
či jiným způsobem šířeny bez výslovného povolení.

Vydal Arnošt Vašíček - MYSTERY FILM, Mánesova 20, Ostrava 2

Fotografie Dan Krzywon, Lenka Kordulová, Boris Masník,

Aleš Milerský a Arnošt Vašíček

Obálka, grafická úprava a sazba Daniel Janošec

Vytiskla Tiskárna Oldřich Harok, 739 34 Šenov

MYSTERY FILM

Ostrava 2005

ISBN 80-239-4007-4

Oceánem věčnosti putují Strážci duší.
Vedeni neomylnou Prozřetelností, přicházejí na svět,
aby chránili, co má zůstat skryto, a odhalili, co musí být
zjeveno. Ve službách osudu berou na sebe lidskou podobu,
ale jen vyvolení smějí spatřit jejich tvář.

TAJEMSTVÍ TEMPLU

L. P. 1778

Několik minut před svou smrtí byl Prosper opravdu šťastný. Odklopil velkou kamennou dlaždici v podlaze pod lóží hraběnky Síbrové a opřel ji o zeď.

Bouře vrcholila. Krajinu bičovaly husté provazce deště. Blesky v rychlém rytmu sjížděly z oblohy, ozařovaly temnou siluetu hradu a jako pozlacené trojzubce rozlícených pohan-ských bohů se zarývaly do rozmáčených luk, srážely k zemi mohutné kmeny borovic a otřásaly skalními srázy nad řekou. Každý zásah doprovázelo ohlušující dunění.

Prosper řadění živlů nevnímal. Strnule zíral do odkrytého temného jícnu, jako by nechtěl uvěřit, že konečně našel cestu, kterou tak dlouho hledal. Zapálil pochoděň a přistrčil ji nad otvor.

Mihotavé světlo odhalilo horní část točitého schodiště. Jeho křivka prudce klesala do hlubin pod kaplí.

To poznání mu zrychlilo dech.

Opatrně začal sestupovat do tmy. Na tváři cítil chlad podzemí. Zatuchlý vzduch nesl stopy plísně a hniloby.

Vysoké strmé schody končily v ústí prostorné chodby s klenutým stropem a vrstvou zašlé špíny na podlaze.

Prosper nespěchal, světlem louče ohmatával stěny z masivních, hrubě opracovaných kamenů, až na jednom z nich cosi

zahlédl. Pod nánosem prachu se rýsoval reliéf, složený z několika znaků.

Prosper je jich tajné řeči rozuměl. Sdělovaly mu, že:

 sklepení má dvě patra,
 úkryt je na tomto podlaží,
 je nutné se stále držet vlevo.

Vyrazil kupředu.

Prosperův otec věřil, že se to jednou stane, že na svém panství objeví tajnou skrýš s nevídaným bohatstvím, o němž po staletí vyprávěly legendy. Když dělníci při opravě horní brány hradu čirou náhodou odkryli schránku s tajemnými nákresey a svazkem polorozpadlých listin, zavětil svou šanci. Až do své smrti se pokoušel rozluštit význam těch starých dokumentů.

Marně.

Prosper měl větší štěstí.

Alespoň si to v tu chvíli myslel.

Překreslil jednotlivé symboly, složil dochované útržky k sobě a pečlivě je přepsal. Vyznačil, kde pravděpodobně scházela slova nebo větší část textu. Rukopis nechal svázat a uložil v hradní knihovně. Často se k němu vracel.

Poměrně brzy pochopil, že jde o několik různých dokumentů. Nejstarší z nich byl záznam jakéhosi rytířského zasedání, které se na Vrchnově konalo v roce 1304. Další samostatný svazek se skládal z nedatovaných soupisů knih, reliquií a jakýchsi neznámých předmětů. Připojen byl, bohužel téměř nečitelný, i seznam drahokamů, šperků a cenností. Z připojené poznámky vyplývalo, že tyto duchovní i hmotné statky jsou dědictví, které smí převzít jen oprávněná osoba.

Nejobsáhlejší spisek představovalo několik listin s podivnými kresbami a magickými znaky. Legendu tvořily krátké veršované texty, plné hádanek a tajů.

Prosper usoudil, že to je šifrovaný průvodce systémem důmyslných skrýší, které se nacházejí kdesi pod hradem. Přesněji řečeno, šlo pouze o jednu část návodu. Teprve ten, kdo jí porozumí, dokáže najít další potřebnou stopu a tak postupně, pokud rozluští všechny symboly, může dojít až k cíli a najít dědictví.

Když pod dlaždicí v podlaze kaple objevil schodiště, Prosper si byl jistý, že učinil první správný krok.

Teď, plný naděje, se pohyboval podzemním bludištěm. Po více než dvaceti metrech se chodba dělila na tři úzké větve. Těsně před odbočkou vpravo byl kostrbatě vyrytý další symbol ⁴ – Pozor, léčka.

Prosper posvítil dovnitř. Cestu o pouhých pár kroků dál přehrazoval kamenný monolit. Těžký blok se jako obrovská tupá gilotina svezl v bočních drážkách odkudsi shora a popravil vetřelce. Zpod kamene vyčníval kousek zpuchřelé látky. Snad cíp pláště kohosi, kdo neporozuměl varování a vešel do pasti.

Prosper zvýšil ostražitost.

Zamířil vlevo.

Klikatá chodba ho přivedla do rozměrné krypty. Uprostřed stála na nízkém kamenném podstavci podlouhlá železná bedna. Došel k ní. Na víku se skvěl znak kříže s osmi hroty. Pod ním byl vyryt latinský nápis.

Nepřekvapilo ho to, doufal, že najde něco podobného.

Položil louč na kraj podstavce a pokusil se bednu otevřít. Masivní zrezivělý kryt držel pevně. Prosper ho usilovně tlačil od sebe, až okraj nepatrně posunul a odhalil úzkou štěrbinu. Prosper do ní vrazil špičku lovecké dýky, zapřel se o střenku a zatáhl k sobě. Víko o kousek ustoupilo. Dál se Prosper nedostal. Zdálo se mu, že se na protější straně objevil stín postavy. Polekaně se ohlédl.

V kryptě nikdo nebyl. Stín se přesto pohnul. Plul po stěně. Deformován zakřivením klenby, se výhrůžně nakláněl nad

prostorem; černý anděl s rozepjatými křídly, chránící zapovězené území.

Vyděšený Prosper se zvolna sunul podél bedny, tak aby tvořila hráz mezi ním a blížícím se přízrakem. Jak dospěl k okraji podstavce, plameny louče mu začaly olizovat kabátec.

Prosper si toho nevšiml. Sledoval stín.

Oheň zataľ své drápky do látky a začal po ní rychle stoupat vzhůru.

Prosper si příliš pozdě uvědomil, že hoří. Zoufale začal bušit rukama po šatech. Plameny mu zachvátily celá záda a vystoupily až na límec. Cítil odporný zápach škvařených vlasů a pronikavé pálení, jak mu oheň strhával pokožku na krku.

Vyrazil zpět z krypty. Doufal, že se mu podaří dorazit ke schodišti a přes kapli vyběhnout ven do silného deště. Nohy se mu podlomily už v přístupové chodbě. Šílená bolest ho zbavila vědomí.

Podzemím se rozlehl tlumený úder. Blesk zasáhl kovový vrcholek věžky a srazil ho dolů. Kaple se otrásla. Odklopená dlaždice, stojící kolmo u zdi pod hraběncinou lóží, se převrátila a zapadla zpět do podlahy tak, jako by ji nikdo nikdy nezvedl. Vchod ke kryptě se znovu uzavřel.

Prosper to ale už nevnímal.

Vítězný oheň hodoval na spáleném těle a pyšně se zhlížel v zrcadle velkého zlatého medailonu, který měla jeho oběť na krku.

1

Současnost 21. června

Vrchnov se majestátně vzpínal vstříc blankytné obloze. Obklopen vzrostlými stromy, nastavoval slunci zašlé střechy mohutných budov a vrcholky oprýskaných věží s malými, nepravidelně rozmístěnými okny.

Armín sešel z horního nádvoří a zamířil ke kapli. Byl v plátěných kapsáčích a v safari košili s krátkým rukávem. Fasádu mu rozmočily přílivové vlny ryzlinku, na nichž s kastelánem surfovali dlouho do noci, krátký spánek na nepohodlné posteli v místním penzionu pokrýl tvář bělobou a pod oči vykreslil zřetelné vrstevnice. Přesto se cítil neobvykle svěže.

Kaple stála uprostřed volného prostranství v jižní části hradu. Bílé omítnuté zdi zářily v záplavě slunečního jasu. Nad hlavním vchodem vystupoval z omítky velký štuk. Na první pohled připomínala obří ornament. Asi dva metry vysoký znak ve tvaru velkého písmena M vyplňovala směs oblouků a křivek. Z horní výšeče shlížela tajemná kamenná hlava.

Armín postavil kameru na stativ. Natočil celek a pak se rozhodl pořídit několik detailů.

Odkudsi se vynořila skupinka turistů. Průvodkyně pochodovala pár metrů před nimi. Hrála si s ukazovátkem jako mažoretka v čele průvodu. Postavu na to měla. Scházely jen vysoké kozačky a apartní klobouček. Armína minula bez povšimnutí, ale pak zaregistrovala, že objektiv kamery míří ke štuce.

„Zvláštní, že?“ poznamenala.

„Nikdy jsem neviděl nic podobného,“ přiznal Armín. „Co je to?“

„Snad monogram panny Marie, které je kaple zasvěcena. Nikdo to ale neví přesně.“

Otočila se ke svým ovečkám.

„Jsme všichni?“ Chvíli se odmlčela, jako by čekala na odpověď. „Kaple Matky Boží, kam se na závěr naší prohlídky podíváme, byla vybudována okolo roku 1300 a je tedy jednou z nejstarších součástí hradu. Její původní podobu ale silně ovlivnila pozdější přestavba.“

„A ta, jak vidíme, neskončila dodnes,“ pokusil se Armín napodobit její tón.

Průvodkyně se krátce zasmála.

„Vypadá to tak, že?“ mávla rukou k hromadě lešenářských trubek, kovových plátů a fošen, naskládaných těsně u vchodu do svatostánku. „Jste v letošní sezoně poslední výprava, která může dovnitř. Ještě dnes začnou v kapli pracovat restaurátoři.“

Vrátila se zpět k výkladu.

„Při silné bouři v roce 1778 uhodil do kaple blesk a srazil původní věžku,“ vysvětlila, proč ze střechy vyrůstá nevzhledná, kýčovitě rudá báně. Pak pooděšla k severní straně budovy. „A o tenhle nepovedený přístavek se postarala hraběnka Síbrová.“

Jako horní část ucha od hrnku se ze země klenul zděný

oblouk a zabodával se do stěny kaple. Pokud by se člověk držel těsně u zdi, dokázal by pod ním projít se vztyčenou hlavou.

„Je to kryté schodiště, vyhrazené pouze pro panstvo. My neurození musíme jinudy,“ pokusila se o žert. Přešla k hlavnímu vchodu a pootevřela těžké dřevěné dveře, protkané mřížovím zarezlých železných lišt.

„Tudy, prosím.“

Armín si všiml, že se na kraji prostranství objevila dívka. Nemohlo jí být příliš přes dvacet. Oválný obličej lemoval vodopád dlouhých, přirozeně světlých vlasů. Nad malým rovným nosem zářily výrazné oči. Na sobě měla lehké sportovní boty, přiléhavé džíny a bavlněné tričko bez rukávů. Přes natištěné číslo sedm se pohupovaly výrazné korále. Chvilí se bezradně rozhlížela a když zaregistrovala turisty, mizející v kapli, zamířila za nimi.

Armín zjistil, že mu došla baterie. V noci ji zapomněl dobít a náhradní nechal v penzionu. Sbalil kameru a rozhodl se přidat ke skupině.

V kapli panovalo vlídné šero. Temně modré vitráže v úzkých oknech tlumily jasné venkovní světlo. Jen malý kulatý otvor těsně pod vysokou klenbou propouštěl dovnitř osamělý svazek slunečních paprsků. Před prostým oltářem s nízkým kamenným křížem stálo několik dřevěných lavic. Kromě nich byl svatostánek prázdný.

Turisté se shlukli u severní stěny a poslouchali výklad.

„V roce 1761 tehdejší majitelka Vrchnova hraběnka Antonie Síbrová nechala postavit tuto šlechtickou lóži.“ Průvodkyně ukázala na malý, bohatě zdobený balkonek, visící na zdi. „Vstoupit se do ní dá jen tím zvláštním schodištěm zvenčí. Panovnice totiž odmítala procházet mezi poddaný-

mi, kteří na bohoslužby docházeli z vesnice. Tvrдила, že příšerně páchnou po hnoji.“

„To je její portrét, že?“ zeptala se objevně žena, zavěšená do ušlápnutého muže v manšestrových kalhotách.

Všichni se zadívali na obraz, který visel přímo nad lóží.

Mladá šlechtična oplývala chladnou krásou. Seděla na židli s vysokým opěradlem. V nepřírozeně stočených rukou svírala kytici žlutých květů.

Dívka s korály zbledla. Rozpraskané plátno se pro ni náhle změnilo v živý výjev. Okolní svět zmizel. V podivně deformovaném, lehce rozmazaném výjevu viděla hraběnkou, jak na klíně místo květů drží velkého černého kocoura. Zvíře se neklidně vrtělo. S naježenými chlupy a vyceněnými zoubky se snažilo vymanit ze sevření a seskočit dolů.

„Čerte, klid. Zůstaň!“

Vize se rozplynula.

Dívka procitla. Vzdálený hraběncin povel se jí smínil s reálnou odpovědí průvodkyně.

„Ano. Obraz byl prý poněkud jiný, ale místní farář ho před umístěním do kaple nechal přemalovat. Nevíme ovšem proč.“

„Byl na něm Čert.“ Dívka sama nevěděla, proč jí to vyklouzlo. Nervózně si začala pohrávat s korály.

Armín tu tichou větou zaslechl.

„Prosím? Chtěla jste se na něco zeptat?“ Průvodkyně přerušila výklad.

„Ne.“ Dívka se cítila trapně. „Vlastně ano. Hledám kaste-lána.“

Průvodkyně se podívala na hodinky.

„Bude teď asi ve své kanceláři. Je na dolním nádvoří.“

„Děkuji.“

Průvodkyně se vrátila k tématu.

„Podle legendy byla šlechtična za svou pýchu patřičně potrestána. Pouhých pár dnů po dokončení lóže, v neděli

21. června, kněz při mši kázal o prstu Boží spravedlnosti, který jednou označí každého hříšníka. Na věži právě zvonili poledne, když se na zdi přímo nad hlavou hraběnky objevil matný přízrak Bílé ruky a varovně vztyčeným prstem ukázal rovnou na ni. Šokovaná šlechtična omdlela, z kaple byla odnesena v bezvědomí a ještě před večerem zemřela. Jak zaznamenal místní kronikář, Bílá ruka se pak na stejném místě zjevovala ještě řadu let vždy v den výročí hraběčiny smrti, aby připomínala hříšnost pýchy.“

Dívka se tiše odebrala k východu.

Armín ji vyprovázel očima. Cosi mu vrtalo hlavou, takže ani příliš nevnímал průvodkyni, jak říká: „Jiná pověst vypráví, že při stavbě této kaple záhadně zmizely desítky nevolníků ...“

Kastelán Žitný seděl za stolem a telefonoval. Když se ozvalo zaklepaní na dveře, řekl do sluchátka „moment“ a hlasitě zavolal: „Dále!“

Dívka s korály nahlédla do kanceláře.

„Pan kastelán Žitný?“

„Ano?“

Vešla dovnitř.

„Jsem Katka Nelserová, mám u vás praxi s restaurátory.“

Žitný se omluvil člověku na druhém konci drátu: „Promiň. Zavolám později.“ Položil sluchátko, postavil se a vyšel zpoza stolu.

„Vím, doktor Kasper mi o vás říkal.“

Pozorně si ji prohlédl a pak roztáhl ruce v přátelském gestu. „Vítejte na Vrchnově, slečno. Doufám, že se vám u nás bude líbit.“

„Určitě bude,“ ujistila ho.

Podíval se ke dveřím.

„Kde máte zavazadla?“

„Nechala jsem je u paní v pokladně.“

Překvapilo ji, že je tak mladý. Bylo mu sotva přes třicet. Na historika měl nezvykle dobře vypracovanou postavu s jasně vyrýsovaným svalstvem. Z protáhlé pohledné tváře vyzářovala plachost, umocněná kovovými obroučkami poněkud staromódních brýlí.

„Neposadíte se?“ ukázal k několika brokátem čalouněným křeslům, sestaveným kolem kulatého stolu.

„Děkuji.“ Opatrně, jako by se bála, že starožitný nábytek poškodí, se usadila na samém kraji křesla.

Kastelán zůstal stát.

„Studujete historii umění?“

Rozpačitě se usmála.

„Pokouším se.“

„Nebuďte skromná.“ Přešel ke stolu a sáhl po krabičce cigaret. „Zapálíte si?“

Odmítavě zavrtěla hlavou.

„Děkuji, nekouřím.“

„Také to musím omezit,“ vrátil krabičku na místo. „Četla jste něco o minulosti našeho hradu?“

„Bohužel nic odborného. Jen co je v průvodci,“ přiznala.

„Nevadí,“ povzbudivě na ni mrkl. „To doženeme.“

Zvenčí se ozval tlumený zvuk motoru.

Kastelán se přes okno zadíval na nádvoří.

„Ale až někdy příště. Váš šéf právě dorazil.“

Doktor Kasper vystoupil, přešel na druhou stranu auta a galantně otevřel dveře asistentce Mlejnkové.

Oba zbývající členové týmu se na sebe usklíbli.

Vyšší kouřil, opřený o dodávku s náradím. Přívrat seděl

na kamenné obrubni otevřené hradní studny a nastavoval tvář dopolednímu slunci.

Kasper je pozdravil kývnutím hlavy. Abrahama už viděl, ale snažil se vypadat mladší. V světlém ležérním obleku z režného plátna a kvalitním černém tričku se mu to docela dařilo. Také boty ze surové kůže byly šik.

„Už jste se ubytovali?“ zeptal se.

„Ještě ne. Hotel je plný turistů. Mají pokoje jen pro vás a ...“, Vyšín se významně odmlčel, „... slečnu asistentku.“ Poslední dvě slova osladil špetkou ironie.

Mlejnková ho za to obdařila pohledem anakondy. Byla to pěstěná třicátnice s ohnivými vlasy, zelenýma očima a výrazným líčením. A moc dobře věděla, jak chlapům vyvrátit oči z důlků. Její až příliš těsné kalhoty zdůrazňovaly svůdnou křivku boků a pevný zadek s odhaleným horním lemlem černých kalhotek. Mohutná vlna ňader, umocněná upnutým trikem, bořila stavidla případné mužské nevšímavosti s ničivostí tsunami.

„My s Karlem budeme bydlet v Pohostinství, než se něco uvolní,“ vysvětlil Kasperovi Vyšín.

„A ta studentka?“

„Kastelán jí sehnal nějaký levný privát ve vesnici.“

„Už přijela?“

„Čeká nahoře v kanceláři.“

Malý zrzavý kluk honil míč po hrbolaté dlažbě. Drze se prohnal mezi nimi a pak začal žonglovat střídavě levou a pravou nohou.

Kasper se podíval na hodinky.

„Dobře, sežeňte ji. V deset se sejdem v kapli.“

Otočil se a vrátil se k vozu. Otevřel kufr. Sáhl po tašce s dokumenty.

Kluk troufale vykopával míč do stále větší výšky.

Mlejnkové se v očích objevila naděje. Přešla za Kasperem.

„Slyšela jsem dobře? Budeme sami? Možná celé horké léto sami? Těšíš se?“

Kasper se rozpačitě usmál.

„Jo, to bude prima.“

„To nezní zrovna přesvědčivě,“ vyzývavě ho pohládila po ruce. „Řekni mi pěkně něžně, jak moc se těšíš,“ tlačila na pilu.

Kasper neměl na podobné hrátky náladu. Rozložil kapesník a otřel si zpocené čelo pod kšticí ještě stále hustých, ale místy již prošedivělých vlasů.

Léto bušilo na vrata prvním přílivem tropického horka.

„No tak, medvídku, řekni to,“ žadonila.

Z rozpaků ho vysvobodilo zvonění telefonu. Sáhł po mobilu a podíval se na displej.

„Promiň, volá žena.“

Jak se snažil poodstoupit o pár kroků, všimł si, že ho Vyšín vytrvale pozoruje a že zřejmě vyslechl jejich rozhovor. Nevrlé na něj vypálil: „Neráčil byste se pohnout a jít pro to děvče?“

„Jistě, šéfe.“ Vyšín se odlepil z místa.

V tom okamžiku prudce nakopnutý míč zamířil rovnou nad studnu. Přívrat se ho pokusil zachytit v letu, ale jak se naklonil, aby po něm sáhł, ztratil rovnováhu. Zlomek sekundy se kymácel nad propastí a zoufale se snažil zachytit rukou obrubně.

Míč přeletěl studnu, dopadł a rozpustile poskakoval po hrbolaté dlažbě. Kluk vyrazil za ním.

Přívrat vyrovnal balanc. Tvář měl staženou strachem. Zadíval se do hloubky.

„Krucí, to bylo o fous.“

Hradní knihovnu tvořila prostorná obdélníková místnost, do níž ústila trojice dveří – z chodby a dvou protilehlých

sálů. Stěny odshora až dolů pokrývaly masivní regály, plné zašlých svazků.

Za přibližně osm set let své existence Vrchnov nesčetněkrát změnil majitele. Sídliily zde šlechtické rody i bohatý továrník. Hrad střídavě vzkvétal a chátral až do roku 1921, kdy byl odkoupen státem a jeho slávě tak definitivně odzvonila hrana. Do starobylých sálů se nastěhovala zemědělská správa. Za války zde úřadovalo gestapo. Když hákové kříže vystřídaly rudé hvězdy, kdosi s duší prahnoucí po sociální spravedlnosti usoudil, že feudálně-kapitalistické hnízdo by mělo sloužit mladým dělnickým kádrům. Příležitost dostaly Státní lesy. Stranickým funkcionářům se zdálo příhodné, že lesniční učni budou získávat vědomosti mezi zdmi, pokrytými parožími a freskami s loveckými výjevy.

Od onoho pro hrad tak osudného roku 1921 všichni nájemníci bez rozdílu politického vyznání při svém odchodu bezostyšně brali, co jim přišlo pod ruku. Zmizela část nábytku, většina malých obrazů, porcelánové nádoby a spousta dalších starožitností.

V knihovně ale po všech něco zůstalo. A tak vedle vzácných rukopisů ležely prvorepublikové brožury o zlepšení výnosu cukrovky a příručky o boji proti kůrovci. Také několik panenských, okem čtenáře netknutých děl pokrokových sovětských autorů. Nový kastelán prozatím dokázal uspořádat jen část starých knih.

Armín mezi nimi už včera našel útlý svazek v kožené vazbě. Listoval zažloutlými listy a občas si cosi poznamenal do otevřeného bloku.

„Pan Armín?“

Otočil se po hlase.

V otevřených dveřích stála průvodkyně.

V kapli si nevšiml, jak je přitažlivá. Opálené nohy vězely naboso v bílých teniskách. Shora je lemovala úzká stuha dží-

nové minisukně, lehce odstranitelná překážka mezi nahou kůží stehem a odhaleným pupíkem. Hledáním podprsenky se ráno nezdržovala. Pod lehkým bavlněným tričkem se v dvojím provedení vzpínala oblá hora Říp i s rotundou na vrcholu.

Armín potlačil touhu citovat praotce Čecha a nahlas se zeptal: „Ano?“

Vstoupila dovnitř.

„Jsem Jana Mrázková, zdejší průvodkyně.“

„Vím,“ zvedl se ze židle. „Prováděla jste ranní skupinu.“

Všiml si, že má protažené venkovní konečky očí a ostře vykrojené nosní dírky. Spolu s výraznými lícnicemi to byl přímo jmenovací dekret nymfomanky.

„Přišla jste mi nabídnout dodatečný výklad?“ roztáhl tvář v bezelstném úsměvu.

Zdálo se, že se pořádně spletl.

Její hlas zněl odměřeně.

„Shání vás kastelán. Máte za ním přijít do kaple.“ Chvilí se odmlčela. „Říkal hned.“

„Dobře,“ mimoděk poklepal prsty na rukopis. „Vrátím se k tomu později.“

Zvědavě přistoupila blíže ke stolu.

„Co to studujete?“

Sáhla po brýlích, zastrčených v černých, krátce sestřižených vlasech. Naklonila se nad spis. Když zjistila, že starobylé písmo v rukopisu jí dělá potíže, sjela očima na rozevřený blok a četla, co si Armín zapsal:

Dědictví Arginy \$
střeží páv.

Když den noci nejvíce je práv
a na orloji osma stojí,
v hájemství Reginy
prorok ukáže ti cestu ...